

عنوان مقاله:

بررسی ساختاری عناصر پایداری در معماری ایرانی

محل انتشار:

همایش ملی معماری و هویت با محوریت مسکن اسلامی ایرانی (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

اعظم عباسپور - مدرس و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد سیرجان، گروه معماری

مهديه اسفندیاریپور - مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد سیرجان، گروه معماری

خلاصه مقاله:

پایداری یکی از چندین خصوصیتی است که معماری امروز باید آنرا در بطن خود داشته باشد، معماری پایدار این چنین تعریف شده است: «مدیریت یک محیط پاک و سالم بر اساس بهره برداری مؤثر از منابع طبیعی و اصول اکولوژیکی» که هدف از طراحی ساختمانهای پایدار کاهش آسیب آن بر روی محیط و منابع انرژی و طبیعت است. نگرش اقلیمی شاید یکی از راهکارهای اساسی جهت پاسخگویی به این نیاز است. این نگرش با کاربر خود از چگونه دیدن معماری می گوید به او می گوید که بنا یک آسایشگاه اقلیمی است و آنرا باید با شرایط محیطی اثر سنجید، توجه به اقلیم را می توان از ویژگیهای بسیار مهم معماری ایرانی دانست. اگر معماری ایرانی بر روی چند پایه اصلی قرار گیرد، یکی از آنها اقلیم و پاسخهای معماری اقلیمی است.

کلمات کلیدی:

پایداری، اقلیم، طبیعت، معماری سنتی، محیط، انرژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/205123>

